

PÓSFAI GYÖRGY

Hihető történetek

KARÁCSONYOK

Négy katona áll a cukorrépakupac körül, kezükben magasra tartott vasvilla. Felülről belemarkol a gép a kupacba, jóformán az egészet egyszerre felkanalazza. A felbolygatott maradékból, a visszahulló répák között cikázva szaladnak szanaszét az egerek. A vasvillák lesújtanak, többnyire nem találnak, de van pontos ütés is. A maradék répát aztán a katonák felhányják egy Csepel platójára, és mennek a következő kupachoz. A ködös, hófoltos mezőn szinte a látóhatárig húzódnak a cukorrépahalmok.

Ilyen ködös-havas idő volt, amikor testvéreivel és apjával az erdészetbe tartottak. Három kilométert kellett gyalogolni, busz persze nem járt, visszafelé meg úgymint mindenképp gyalogolni kell. Felzörgették az erdészt, aki megmutatta, honnan lehet fát választani. Mindig túl nagyot választottak, de a szabadban minden kisebbnek tűnik, meg ilyenkor el is kapta őket a nagyvonalúság. Nem baj, le lehet vágni belőle.

A gép újabb halmot emel meg, ezúttal nem egerek, hanem egy menyét szalad ki alóla. Egy jól irányzott csapás megtöri a lendületét. Ezt megtartjuk! – hangzik –, megnyúzom, a végére még egy mellény is összejön. Van rá esély, többnyire kis, csikos hátú pirók egerek húzódnak meg a cukorrépa alatt, de úgy minden tizedikből menyét ugrik ki. Egyszer egy hermelin is terítékre került.

Amíg az erdész a kiválasztott fát fűrészelte, kicsit elkódorgott a többiek-től. A fenyves kis öblében, a fa alatt a fehér hóban szedegetve mesebeli madarakat pillantott meg: az egyik zöld volt, a másik élénkpiros. Vajon mi lehetett a nevük? A fát aztán körbepárgázták, sorba állva két oldalról megragadták, és elindultak vele hazafelé. Apja vitte a nehéz végét, a nagyobb testvérek a többit, ő mint a legkisebb, inkább csak jelképesen vett részt a cipelésben.

Megtelik a Csepel, másodmagával beszáll a sofőr mellé, elindulnak a keskeny országúton. Elvileg az a feladat, hogy a városi gyűjtőtelepen letolják a platóról a cukorrépat, de valójában semmi dolguk nincsen. A teherautó ráhajt egy dupla sínű szerkezetre, ami ferdén felemeli, egész addig, amíg hátul a répa le nem zúdul. Tilos, de hatékony eljárás. Az oda-vissza út a lényeg. A kanyargó, huppanós országúton zötyögni, ülni a jó melegben, zsebrádió zenét hallgatni.

Hamar sötétedik, a helyiek sem erőltetik a munkát, a katonák csapata a répaföld szélén gyújtott tüzet állja körül. Nem volt nehéz meggyújtani, nagy fatörzseket égetnek, egyre beljebb tolva, ezek magukra hagyva még másnap is parázslanak.

Otthon a nagyobb testvérek felállították a fát, kicsit vágni, faragni kellett. Végül ott állt a fél szobát elfoglalva, hason be lehetett csúszni alá. Fenyőillat és izgalom lengte be a házat.

Ahogy a tűz körül toporognak, a hadnagynak feltűnik valami. Katona, milyen kesztyű az? Milyen, zöld – válaszolja. Zöldnek zöld, de nem ez van rendszeresítve. Dobja a tűzbe! Nem mozdul. Nem hallotta, dobja a tűzbe – emeli fel hangját a hadnagy, rászégezve tekintetét. Lassan lehúzza a kesztyűt – most próbálja meg elmagyarázni, hogy ekcémás a keze, véresre van töredeztve, és

ezért kötött neki az anyja egy jó meleg kesztyűt, ráadásul direkt zöldet, és karácsonyra elküldte, nem, ezek nem szeretik a magyarázatot –, majd a tűz közepébe dobja. A kesztyű hamar felizzik. Nézze, milyen szépen lángol – vigyorg a hadnagy.

Volt pár olvadás nap, de amikor ide érkeztek, friss hó fogadta őket. Összefagyva ugrottak le a teherautó hátul nyitott platójáról, és toporogva várták, hogy a fűtetlen szállás kulcsa előkerüljön. Szemközt a kerítetlen iskolaudvarról eltévedt hógolyó csapódott középük. Valaki gyúrt egyet, és visszahajította. Pár perc alatt hatalmas hócsata bontakozott ki, a gyerekek vehemensen támadtak, a katonák először csak védekeztek, de aztán egyre vadabban tüzeltek. Ha fülön találtak egy gyereket, az bőgve elterült, de jött helyette tíz másik, a katonák kezdtek visszaszorulni, különösen amikor a tanárok, hiába várva becsengetés után a tanulókat, lejöttek az udvarra, és maguk is beszálltak a dobálásba. Aztán megint csengettek, és mindenki összeszedte magát, a gyerekek elvonultak.

Reggel, ahogy a majorban a szerszámosztásra várnak, néhány helyi munkás fém hullámlemezeket szortíroz. Az alsó lemezt felemelve nyüzsgő patkánytömeg tűnik elő. Az egyik munkás a menekülők után ugrik, gumicsizmájával az egyik hatalmas állatra tapos, így tartja fogva, a talp alól kinyúló fejet meg másik talpa szélével fel-alá gyöttri, a patkány nyekereg-sivalkodik, próbál harapni. A rusnya dög – vigyorognak a munkások.

Otthon, innen vagy négyszáz kilométerre, ilyenkor nagy a sürgés-forgás a konyhában, halak csapkodnak a vándlingban. A tepsiben elkészült, megkeményedett szaloncukormasszát – diósat, csokisat – felszeletelik, egyesével az év közben gyűjtött, körömmel kisimított sztaniolba burkolják, könyvre tekert, majd felvágott cérnával kötözik. Akad habcsók és aranyozott dió is.

A mezőn a szokásos munka: markoló, vasvillázás, menyétcsapás, utazás. Ma különösen ködös az idő. Ahogy a teherautóval zötyög a város felé, az egyik kanyarban valami esemény, csoportosulás: egy pótkocsi egyik oldala megsüllyedt a kanyar padkáján, és most ott áll ingatag helyzetben. Magasított platója tele cukorrépával, alatta több méter mélyen a mező szintje. Van pár traktor a helyszínen, vontatóköttelek, de nagy a tanácstalanság. Társa – eleven fickó, akinél sosem tudni, éppen milyen ötletei támadnak – leugrik, és rögtön parancsokat osztogat. A Dutrát kösse oda eléje, tegyék föl a láncot, indíts balra, húzd meg! Az emberek meglepődnek, de a határozottság megteszi a hatását, engedelmeskednek. És íme, a pótkocsi kikerül a sárból, újra egyenesen áll, az intézkedő katonát önkéntelenül megtapsolják. Az visszazáll a teherautóba, arcán őszinte csalódás. Azt hittem, le fog fordulni, jó móka lett volna – mondja.

Este a kocsmában kitérgyalják az esetet, fogy a rum, a haver grogot rendel. A két csapos összedugja a fejét, majd kihozza a lángoló italt. A falusiak székükön félig megemelkedve bámulnak, és kisvártatva innen is, onnan is felhangzik: egy grogot!

Korábban szerveztek nekik egy esti utat is a közeli kisvárosba, diszkó volt egy pinceteremben, a helyi varroda lányaival. Nem sikerült jól az ismerkedés, kitörött üvegajtó, összehányt kanapé maradt utánuk.

Kimegy a kocsmába sötét udvarába, könnyíteni kell magán. Vécé nincsen, csak egy lekátrányozott fal szolgál piszoárként. Mellette nehezen forgó nyelvű, pufajkás alak könnyebbül meg, közben dicsekedni akar. Haver, akartok tűzijátékot a hidroglóbusz tetejéről? Kiderül, ő valami fő rabsic, helyi kiskirály, kérkedik a fegyverével. Itt valamennyire mindenki orvvadászkodik, még jó, hogy őt nem nézték eredsznek a zöld katonaruhában, és nem puffantották le. El szokott ugyanis szökni rövidebb-hosszabb időre, csavarog az erdőben, lemegy a folyóhoz. A minap egy nyiladékra kilépve egy ilyen pufajkás alakot látott meg, ahogy sietve visszahúzódik az erdőbe, jó, hogy nem ment arra tovább.

Itt vad a táj, a befagyott holtágakon lehetne korcsolyázni, de korcsolyája persze nincsen. Otthon ilyenkor, az ünnep délelőttjén kimennek a tóra, összegyűlik a nagyobb család, a barátok, iskolatársak, siklanak a szánok, korcsolyák, sudaraznak, cseki-rabot játszanak, hóbuckákat ugranak, az ügyesebbek trükkösen figuráznak.

Ma végre elfújja a ködöt a szél, napsütés és felhősávok váltják egymást. Megint otthagyja a csapatot egy óvatlan pillanatban, ezúttal a mezőn egy cse-nevész akácos felé veszi az irányt. Nem is lenne olyan hideg, ha nem fújna a szél. Az akácos tisztásán valami homokbánya-maradék, a méteres partoldal kivájt öblében rókalyuk, itt a szélmentes zugban összegyűlik a száraz avar. Besüt ide a nap, elálmosodik, lehever az avarra, összekucorodik, jó vastag a kabát. Egészen meleg van a napon, félálomba merül. Még süt a nap, de szélroham jön, felhő úszik fölője, és percegeve hullani kezd a hódara.

AHOGY JÖN

A gyerek nagy iramban ugrálva, ötösével vette a lépcsőket lefelé, és nekiütközött a kanyarban éppen eléje lépő tanárnak, aki habozás nélkül hatalmas pofont kevert le neki, majd felment lépcsőn, be a tanáriba, és leült a helyére az a kollégájával szemben, aki reggel hagymát evett, és sűrűn tüszögött, mert tegnap megfázott a piacon, ahol a hagymát vette attól a fiatal kofától, aki mindenkét jókedvűen letegezett, még azt a bottal járó öregot is fiatalurazta, aki hetente egyszer jött a piacra, méghozzá gyalog, mert volt ugyan két szamara, de azokkal nem lehetett behajtani a város közepébe, még odapiszkítottak volna, és jött volna az ügyeletes rendőr, aki amúgy szívesen posztolt a piacon, mert ott mindig történik valami érdekes, a múltkor például elszabadult egy tyúk, kioldódott a spárga a lábán, és rikácsolva menekült a pultok között, nagy derűtséget okozva, a végén meg berepült a szemben levő börtön magas, szögdrótos falán át a bútorüzem udvarára, ahol két rab rávetette magát, meglátva a lehetőséget, hogy a konyhára beadva külön porciót kaphatnak, de közben a zűrzavart kihasználva az egyik elítélt egy reszelt csavarhúzóval döfött régi haragosába, az őt állandóan megszegényítő, amúgy civil művezetőbe, aki utolsó erejével megnyomta a piros gombot, mire az ajtók automatikusan bezáródtak, de kapálózása közben szájából a cigaretta egy halom fűrészporba esett, és amire észrevették a tüzet, már megfékezhetetlen volt, a rácsokat kitörni nem lehetett, amire megérkezett az őrség a tűzoltókkal, mind a nyolcan benn égtek, a hőségtől deformálódott kaput se lehetett kinyitni, nagy botrány volt, de az újságban nem lehetett róla írni, úgyhogy amikor másnap a művezető özvegye kíváncsian kinyitotta, hogy vajon mit írnak az uráról, nem talált semmit, a fő hír a idei daruvonulás kezdete volt, amit a nemzeti park munkatársa minden évben hírül adott, hozzátéve a becsült létszámot, az olvasó figyelmébe ajánlva a szervezett „darvadozást”, amire bárki regisztrálhatott, ahogy az a nyugdíjas házaspár tette, akiknek nagyon unalmas volt az élete, de amikor elindultak volna szombat délután a gyülekező pontra, észrevették, hogy az autójuk egyik kereke leengedett, a férj felhívta tehát a gumiszerelőt, aki keddre tudott időpontot adni, addig is az öreg felpumpálta a gumit, és hogy újra leeresztve ne sérüljön a gumi, alátámasztotta a kerék mögött, de nem téglával, mert az nem volt kéznél, hanem régi lexikonokkal, aztán izgulhatott keddig, hogy ki ne lopják a könyveket a kocsi alól, akkor aztán kiderült, hogy csak a szelep volt hibás, ingyen megcsinálta neki a szerelő, aki városszerte ismert, nagyon rendes, régi iparosfamiából származott, és szerette volna a gyerekére örökíteni az üzletet, de az csak a videojátékokat nyomatta, illetve mint túlmozgásos, eleven kölyök, ha nem a gombokat nyomogatta, folyton mászott, rohángált, egyszer az

iskola lépcsőjén ugrált olyan vadul lefelé, hogy majdnem feldöntötte a tanárát, aki reflexszerűen adott neki egy nagy pofont, majd bement a tanáriba, és megkérte hagymaszagú kollégáját, hogy helyettesítse, mert csak mostanra kapott időpontot a gumiszerelőtől, és fel kell tetetnie a téli gumit, mert ki akar hajtani megnézni egyik este a halastóra beszálló darvakat, amik olyan látványosan, tömegben, hangosan krúgatva érkeznek a tóra, napközben meg kiszállnak a mezőkre, át a város fölött, a börtön fölött is gyakran szállnak a csapatok, ilyenkor a rabok, ha éppen kint sétálnak, felvetik az égre a tekintetüket, az érzékenyebbje ilyenkor magában mindenfélét lelkizik, de azért a többséget nem foglalkoztatják a madarak, annyira biztosan nem, mint a könyvtárost, aki egy nagyon szelíd ember, maga sem érti, hogyan került ide, hogyan tehetett olyat, mikor sekrestyés volt egy városszéli kis egyszerű templomban, amit a hívek saját kezűleg építettek, mert lakott arra mindenféle mesterember, kőműves, ács, gépész, a szállításhoz buszsofőr, de még a tervezés is ingyenben volt, mert a pap lyukat beszélt egy helyi építész hasába, aki ugyan nem volt hívő, de felpiszkálta az ambícióit, hogy egy templomot tervezhet, még egy keramikus művész barátjának is szólt, aki meg minimális térítésért elkészített egy mini keresztutat a templom falára, amit aztán még a guggolós ember is megnézett, aki pedig ritkán mozdult el a házától, általában – ha jó volt az idő – ott guggolt a járdán, hátát a háza falának vetve, és ábrándozva az utca eseményein, mert ott mindig történt valami, a szamaras öreg például egyszer beleborult a kordéval az árokba, káromkodott is rendesen, de a szamarak ügyesek, kihúzták a slamasztikából, de aztán leaszfaltozták az utcát, az öreg meg eladta a szamarait, a rossz nyelvek szerint megette őket, mindenesetre többet nem lehetett hallani az iázást, és az öreg is inkább csak magában, illetve a szintén kilencven felé járó, soha nem mutatkozó feleségével tengette az életét a magas, átláthatatlan kerítés mögött, kicsit már süket is lehetett, a kertje felett elszálló darvakat sem nagyon hallhatta, mert amikor egyszer éppen a kisboltba mentem, és kint állt a kapu előtt, csizmásan, kék munkásruhában, és üdvözöltem, úgy nézett rám, mint egy marslakóra, pedig korábban többször tőle vettem egy-egy bála szalmát, hogy télen a kutyaólat kibéleljem, mert nagyon is megérdemelte a Füles kutya a gondoskodást, jó házőrző volt, a patkányt is megfogta, pedig eredetileg lakótelepi kutya lehetett, egy téli reggelen az utcán találtuk, ahogy tanácstalanul szaglászott, annyi derült ki róla, hogy sokat közlekedhetett autóval, mert amikor kinyitottam a hátsó ajtót, rögtön felugrott az ülésre, és otthonosan elhelyezkedett, még a gumishoz is eljött velem, amíg a kocsit szerelték, játszott a szerelő eleven gyerekével, a templomba persze nem vittem, az komoly hely, akármennyire is barátságosra sikeredett az épület meg a keresztút, voltak ott indulatok bőven, a kőműves például halálosan összeveszett a kertésszel, pedig még együtt húzták fel a gerendákat a födémhez, még kolbászt is tölthettek együtt, de a kőműves lánya házasodott, és a lakodalomhoz – otthon nem lévén hely, a templom meg úgyis csak két házra van – a templom kertjében akartak sátrat állítani, viszont a kertész nemrég ásta fel és simította el a kertet, és féltette a frissen kikelt füvet a taposástól, a pap meg nem mert dönteni, így mérgeződik meg egy közösség, állapította meg a tanár, aki vasárnaponként ide járt, de persze a gyerekek pofozását nem gyónja meg, eszébe sem jutott, azt hitte, egyetlen gyengéje van, az pedig a torkoskodás, mert nagyon szerette az édességet, a vasárnapi mise után mindig betért a főúton lévő cukrászdába, ahol már készítették neki a kávéját, meg mindig valami más édességet, mert úgy szerette, ha meglepetés is van a dologban, kiült a járdára kitett két asztalka egyikéhez (a másikonál a nyugdíjas házaspár teázgatott), és nézte a csendes forgalmat, senki nem hitte volna, hogy egy ilyen szép vasárnap délelőtt szerencsétlen dolog történhet, de egy arra szaladó rab, aki megszökött a bútorüzemből, menekülése közben, a rendőr szeme láttára úgy fellökött a zeb-

ránál egy, a krúgató darvakra felfigyelő, bámészkodó gyereket, akinek még meglátszott a pofon az arcán, hogy az az úttestre esett, ahol éppen jött egy busz a piacról, benne a kimosakodott gumissal, a morcos kertésszel, tőle jó távol ülve a kőművessel, a szabadlára helyezett könyvtárossal, a temetésre igyekvő, de a dátumot eltévesztő pappal, a zöld ruhás, nemzeti parkos munkatárssal, a hagymával teli cekkeres művezető-özvegygel, a kiállítás-megnyitóra tartó építésszel és keramikus barátjával, de a guggolós, a szamaras ember és a kofa nélkül (jól láttam mindezt, hiszen marslakóként ott ültem a hátsó sorban, hogy elvarrjam a szálakat), de szerencsére a sofőr lefékezett, mindenki összevissza esett-taknyolt a buszban, a gyerek felpattant, és szaladt tovább.

AZ ÉN KIS FELESÉGEM

Igen, semmi kétség, összement a feleségem. Egy februári napon hasított belém ez a felismerés. Reggel, ahogy munkába indultunk, és feleségítettem a kabátját, szokatlanul lötyögött rajta, és az ujját is fel kellett túrnie.

Persze már régen felfigyelhettünk volna erre, de valahogy nem akartunk tudomást venni a nyilvánvalóról. Apró, aztán mind szembetűnőbb jelek mutatták egy ideje, hogy valami nincsen rendjén. Lejjebb rakatta velem a feleségem a tükröt a fürdőszobában, nekem kellett levennem a felső polcra a borospoharakat, és amikor megleptem egy 39-es túrabakancssal, kiderült, hogy két számmal kisebb kell neki.

Szembe kellett nézni a tényekkel, és higgadtan megvizsgálni, mi is folyik itt. Az ajtófélfánál pontosan lemértük a magasságát, filctollal bejelöltük, a dátummal együtt. Egy hét múlva megismételtük, és két centivel kisebbet kapunk! És ez így ment tovább, hamarosan bebizonyosodott, hogy feleségem napról napra kisebb lesz.

Első reakciója a kétségbeesés volt. Nem is elsősorban a méretcsökkenés miatt (meg ami ezzel jár: új ruhatár, a háztartás átrendezése), hanem a félelem az ismeretlentől, a szokatlantól, az tette taccsra. Hallottunk ritka genetikai betegségekről, amikor valaki egész életében csak növekszik; úgy látszik, olyan is van, amikor egyre kisebb lesz.

Elmentünk a háziorvoshoz, de ő nem vett komolyan bennünket (feleségem alapból elég nagy darab volt, idegeneknek nem volt ekkor még feltűnő a zsugorodása), felírt mindenféle vitamint, és persze jöjjünk vissza, ha a probléma nem oldódik meg magától. A probléma nem oldódott meg, mi meg nem mentünk vissza. Egyszerűen tehetetlennek éreztük magunkat, láttuk, hogy segítséget nem kapunk, és megpróbáltunk alkalmazkodni.

A folyamat azonban egyre folytatódott, gyorsuló ütemben, s ahogy a hónapok múlásával az eredménye egyre jobban láthatóvá vált, mind kínosabb szituációkat eredményezett. Oda vezetett, hogy feleségem már nem akart nyilvánosan mutatkozni.

Furcsa módon nekem nem volt kellemetlen, ami történik. Kicsit elemeztem is kellett magamat, hogy mi játszódik le bennem.

Feleségem, ahogy említettem, megismerkedésünkkor meglehetősen testes volt, nálam magasabb és erősebb. Nekem tetszett a magabiztos, nagy, meleg tömeg, tudat alatt talán az anyai ölelést kerestem benne. Egymásra találunk, ő is szeretett engem dajkálni, kényeztetni, s egyhamar egybe is keltünk.

Persze idővel aztán lelehad a szerelem lángja, helyét a kényelmes megszokás, a praktikus rutin vette át. Lefoglalt bennünket a biznisz – feleségem örökölt apjától egy kocsmát, azt üzemeltettük, nem is kevés haszonnal –, kellemes otthont varázsoltunk a házunkból (még jacuzzink is lett), gyerekünk sajnos nem született, igaz, nem is erőltettük. Én beleszoktam másodhegedűs

szerepembe, s bár megvolt a magam véleménye, többnyire feleségem jelölte ki az útírányt.

Mindez most megváltozott. Feleségem, ahogy egyre kisebb lett, a magabiztossága is egyre csökkent. Azt vettem észre, folyton engem kérdezget, mi legyen, mit csináljunk, tőlem várta a segítséget. Ahogy a testi arányok változtak, rám fizikailag is egyre több hárult. A nehezebb tárgyakat én tudtam arébb helyezni, a kimerítőbb házi munkákat is én végeztem. Bele is jöttem, és egyre jobban ráébredtem az erőmre, a határozottság, magabiztosság ízére. Egy szép tavaszi napon rá kellett jönnöm: férfi vagyok!

Azt gondolhatnánk, egyre nehezebb lett a feleségemet elviselni, vele együtt élni; a szabadulni vágyás természetes reakció lett volna részemről. Ellenkezőleg! A szerepek felcserélődése új muníciót adott kapcsolatunknak. Amikor feleségem már csak a hónaljamig ért, rájöttem, milyen is az igazi férfi–nő kapcsolat, amikor én vagyok az erős, és ő a védelemre szoruló. Nagyon izgalmas volt ez az új játék, neki is tetszett, és bizony újra egymásba habarodtunk. Azt nem is említem, hogy mennyire izgalmas volt őt egy korábban kinőtt pólóban látni, amit most hálóingként viselt... Mindenesetre az ágy matracának rugói is tönkrementek.

A csökkenési folyamat azonban folytatódott, ahogy említettem, és ez alaposan átrendezte az életünket. Én igyekeztem újdonsült szerelmem kedvéért mindent megtenni, magam láttam el a bizniszünket, a kocsmába persze ő már nem tudott eljárni, felvettem egy fiatal fruskát kiszolgálónak. Ez nem is volt rossz ötlet, a csinos fiatal lány miatt a kocsmá látogatottsága is nőtt. Vásárolni sem jártunk együtt, én vittem haza minden szükségeset, az élelemtől a turkálóban vett gyerekholmikig. Mert bizony már ott tartottunk, hogy egyre kisebb gyerekruhákat kellett hordania. A baráti meghívásokat sorra lemondtuk, és mi sem hívtunk senkit hozzánk, pedig régebben gyakorta rendeztünk születésnap partit, kolbásztöltést, házi muzsikálást. A hangversenybérletünket nem használtuk, nem is újítottam meg az új évadra, moziba nem jártunk, a nyaralást egyszer próbáltuk, egy eldugott helyet választva, de az sem sikerült jól, bujkálni kellett. Inkább begubózva éltünk, ha elmentem hazulról, feleségem filmeket nézett, kertészkedett, kötögetett meg a macskával játszott.

Egy évvel később már ott tartottunk, hogy babaruhákat kellett varnom feleségemnek, apró bútorokat készítettem neki, az étkezéseknél meg feltettem az asztalra, és egy játék étkészletből evett. A macskát ki kellett zárnom a házból, túl nagy lett neki, és már a kötőtűt sem tudta felemelni. Testi kapcsolatról köztünk természetesen már szó sem lehetett, de érdekes módon nem csökkent az iránta érzett szerelmem. Valahogy rabja lettem a szituációnak, minden gondolatomat a gondoskodás foglalta le, egyetlen céloim maradt: őt minél jobban ellátni, abba bele se gondoltam, hová lyukadhatunk ki a végén. Ő pedig, a szégyen és kétségbeesés okozta sokszori összeomlás, majd kikecmergés után belenyugodott a sorsába, elfogadta, hogy ilyen különleges viszonyban élünk, tőlem függ, én teszem ki gyakorlatilag az ő teljes világát.

És ekkor úgy tűnt, megállt a folyamat! Feleségem elért egy arasznyinál is kisebb méretet, de nem zsugorodott tovább! Megint egy új szakasz sejlett fel az életünkben, és én már azt tervezgettem, hogy feleségemet a mellényzsebembe rejtve újra kimegyünk a világba, és nagyokat sétálunk, amikor beütött a baj.

Átugrottam a kisboltba teafűért, és véletlenül nyitva hagytam az ajtót. Csak pár percig voltam távol, de amikor hazaértem, nem találtam a feleségemet, pedig még az ágy alá is benéztem.

Valami zajt hallottam a garázsból. Odaszaladtam, és – szörnyűség! – ott találtam a macskát, elkapta a feleségemet, és úgy játszott vele, mint az egérrel. Felordítva odavetődtem, hogy kiszabadítsam, de a macska gyorsabb volt, megragadta, és beiskolt vele a szerszámos szekrény alá. Szegény feleség-

gem olyan sokkos állapotban volt, már kiáltani sem tudott. Felkaptam egy seprűnyelet, és hasra vágva magam, bekotortam a szekrény alá. A macska kiugrott a másik oldalon, és zsákmányával kirohant a garázból, én utána! A szomszéd felé, a hátsó kerítés alján vágtam régebben egy kis lyukat a sündisznóknak, ezen futtában átbújt, engem viszont lelassított, hogy felül át kellett másznom. Nem törődtem a szögesdróttal, ami véres csíkokat vágott a karomba, sem a riadtan káráló tyúkokkal, keresztültörtettem a baromfiudvaron, a szomszéd a nagy zajra kirohant a tornácra, kezében a sörétes puskával, hogy itt vannak megint a tyúktolvajok, de vele sem törődtem, átrohantam az udvarán, átvetettem magam az elülső kerítésen, ki az utcára. A macskát még láttam eltűnni egy átereszben, de aztán nem volt sehol. Tűvé tettem a környezetet, fél napig kerestem a feleségemet, aztán vettem egy decis vegyest a kisboltban, és leültem egy kőre a sarkon, összeroskadva, üres fejjel, magam elé bambulva. Feleségem többé nem került elő, a macska meg másnap ott dorombolt a küszöbömön, mintha mi sem történt volna.

Hát, ez a vége, így történt, szó szerint. Elmondjam még egyszer?

Nem szükséges, már kétszer elmondta. A macskával mi lett?

Mi lett volna? Maga ezek után etette, simogatta volna? Megfojtottam és elástam az erdőben, magam sem tudom, hová. Akkor ennyi? Hol írjam alá?

